

[Bjørn Elmquist]

strationen og stille forslag til langsigtede løsninger, så staten generelt kan undgå tab på dette område.

Jeg var før inde på at takke folketingssekretariatet, og jeg vil såmænd også godt tillade mig at takke de partier, som nu støtter forslaget om en kommissionsdomstol; det fremgår af betænkningen, at det er det radikale venstre, fremskridtspartiet og regeringspartierne.

Jeg må derimod meget skarpt tage afstand fra de bemærkninger, som fremføres i specielt det socialdemokratiske mindretalsbetænkningens bidrag, som er rettet bl.a. mod mit parti. Man taler om misbrug af retssystemet og om manglende hensyn til retssikkerhedsmæssige principper. Det nævnes også, at mit parti ikke forfølger hverken juridisk saglige eller forfatningspolitiske mål. Endelig nævnes venstres holdning som udtryk for en politisk manøvre med det ene mål at genere politiske modstandere, og vi hørte jo også socialdemokratiets ordfører, hr. Ole Espersen, for lidt siden gentage nogle af disse beskyldninger og rette dem bl.a. og vel især mod mit parti og også min egen person, men det betyder nu mindre i denne sammenhæng. Man må sige, at i udtalelser uden for folketinget er der faktisk til opfølgning af dette bidrag brugt nok så barske ord: personfølgelse og politisk hetz.

Som mit partis ordfører ønsker jeg imidlertid ikke at give igen med samme mønt. Vi er i mit parti enige om, at vi simpelt hen ikke ønsker at bevæge os ned på det niveau. Derimod ønsker vi ganske kort at afvise de betragtninger, der ligger i kritikken af, at der nedsættes en kommissionsdomstol, med rent saglige argumenter. Vi har i retsplejeloven en bestemmelse, § 21, der udtrykkeligt nævner muligheden for i sådanne sager at nedsætte en kommissionsdomstol, og vi ved alle, at det har været benyttet i et stort antal tilfælde, især i de senere år, men helt tilbage til 1920'erne.

Vi mener, det vil være et udmærket middel til at udrede pengestrømmen og det forløb af pengestrømmen, som er skabt af disse ulovhjemlede forskudsudbetalinger, og vi mener, at man derigennem kan få klarlagt, hvem der berettiget eller uberettiget har modtaget disse penge, og eventuelle tjenestefejl i forbindelse hermed hos ministre, embedsmænd og andre personer uden for den offentlige regie. Den

personkreds, som i givet fald kan komme på tale, har vi ikke nærmere specificeret. Det er helt klart kommissionsdomstolen selv, der skal klare det.

Vi må afvise, at det skulle være en særlig målrettet indsats fra vor side. Det kan ikke hævdes at være mit partis skyld, at tabene for en stor del er sket i perioden 1977-82, da den forrige arbejdsminister havde A-kasseadministrationen som en del af sit embedsområde.

Jeg må også tilbagevise de betragtninger, hr. Ole Espersen kom med for lidt siden om, at vi skulle have været indstillet på eller have søgt - jeg tror, ordene faldt sådan: man har ikke ønsket det frem for så vidt angår oplysningerne om andre ministerier.

Hr. Ole Espersen talte også om ganske tilsvarende sager i andre ministerier. Det må jeg tilbagevise. Der er ikke tale om ganske tilsvarende sager. For arbejdsministeriets vedkommende var der det helt specielle forhold, at skiftende folketingsmedlemmer og forskellige udvalg og rigsrevisionen på et meget tidligt tidspunkt har henledt opmærksomheden på - har indskærpet opmærksomheden - og har påtalt, at der ikke var orden i sagerne, at der ikke var nogen lovhjemmel. Det har ikke været tilfældet for noget af de andre ministerier, vi har stillet spørgsmål om i udvalget.

Og det andet: lovhjemmelen. Det ligger helt klart i vores materiale, at når man i arbejdsministeriet på et tidspunkt søger at skabe en vis bevillingsmæssig hjemmel til at afholde udgifter, så sker det ved, at man på en tillægsbevillingslov optager en indtægtskonto. Det er meget, meget mærkeligt at gøre det på den måde.

Der er slet ingen af de svar, der er kommet fra andre ministerier, der kan sammenlignes hermed, så derfor er udtrykket forkert.

Mine sidste ord, hr. formand, skal være, at vi i venstre håber, at denne kommissionsdomstol hurtigt og effektivt vil komme frem til resultater, og når de foreligger, er det naturligvis folketingets ansvar, hvad det videre forløb skal være.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):